

[Kjelgaard.]

man påstår i fremsættelsestalen. Derfor vil vi stemme imod også det forslag.

Melchior (CD):

Jeg synes, det er ringe af den parlamentarisk erfarne formand for erhvervsudvalget, hr. K. J. Mortensen, at han nærmest skal tvinge mig til at bruge noget af min tid til at tale om en formel bagatel, om der står den ene eller den anden sætning i CDs betækningsbidrag. Hr. K. J. Mortensen har direkte vildledt tinget ved at påstå, at den ændring, vi bad om at få foretaget om lørdagen, var en vending på en tallerken. Det lyder, som om vi havde skiftet standpunkt fra fredag til lørdag, og det er jo noget, nogle ynder i øjeblikket at give det udseende af. Dette er usandt, og hr. K. J. Mortensen ved, at det er usandt. Det eneste, der skete, var en ændring af en formulering, men indholdet af vore betækningsbidrag er nøjagtigt det samme om lørdagen og altså i dag, onsdag, som det var i fredags. Vi har altså anmodet om at få foretaget en redaktionel ændring, det har man gjort, og det er sandelig udvalgsformandens ansvar, at det skete. Så er der ikke mere at sige til det, og det er ikke noget at spille dette tings tid med.

Nu har vi hørt af chefredaktøren – det var ikke unaturligt, at det var ham, der var først med at fortælle det – at forliget så at sige er i hus, og så er der nogle, der har meget travlt, mens der er nogle andre, der har lidt mindre travlt og måske alligevel vil bruge lidt af deres taletid. Vi har oplevet her i de sidste par dage i debatten, at flere af medlemmerne har givet udtryk for deres følelser og fornemmelser ved det, der sker her, og selv om jeg har al forståelse for, at det har begrænset interesse for mange, så ønsker jeg alligevel også min sindsstemning ført til protokols. Vi hørte i går hr. Poul Schlüter sige, at han skammede sig over det, der foregik, og chefredaktør og det ærede medlem hr. Jens Peter Jensen fulgte op med at sige, at også han beklagede meget på folkestyrets og demokratiets vegne. Jeg har ikke den fornemmelse. Jeg tror, at folkestyret og demokratiet er så velforankret i den danske befolkning, at man erkender, at politikerne hellere må tage 3 dage mere og lave det lidt bedre end at tage 3 uger for lidt og lave det ringere. Jeg tror, befolkningen ved, at demokrati er samtale, tålmodig samtale, indtil man når et resultat, altså det modsatte af et diktat, der altid vil gå hurtigere.

Jeg føler altså ingen grund til skam. Jeg skal

derimod ikke skjule, at jeg er ked af det, og jeg vil gerne redegøre for hvorfor. Jeg er for det første ked af de bundrekorder i tonen i debatten, der er blevet sat her i går og i dag. Anført af hr. Svend Andersen (Rosk. a.) fra fremskridtspartiet har nogle af dette partis ordførere sat nye rekorder – med negativt fortegn – i kraftudtryk fra denne talerstol. Jeg vil gerne erindre de pågældende om, at man kan være skrap og skarp uden at være fræk, og jeg vil anbefale, at de overvejer at forsøge noget sådant i fremtiden.

Jeg er videre ked af det, fordi mange gode intentioner og ihærdige forsøg er løbet temmelig meget ud i sandet, og det siger jeg selv i en time, hvor jeg ved, at forliget er ved at være i hus, i hvert fald en stemmeaftale. De virkelig gode og høje intentioner, som man startede med i juni, juli og de første 3 uger af august, er alligevel løbet ud i sandet. Ambitionsniveauet startede med at være en forbedring, en udvidelse og en cementering af augustforliget, som alle – i hvert fald de involverede parter og mange ud over dem – har erkendt, hvad enten man kunne lide det mere eller mindre, havde haft en gavnlig betydning for udviklingen her i landet. Dette har man nu forladt. Man nøjes nu, uden at jeg kender det nøjagtige indhold, med en stemmeaftale, som ikke giver nogen som helst form for sikkerhed for, at nok så gode intentioner og nok så gode eller mindre gode forslag vil munde ud i den stabilitet, der er nødvendig for, at disse forslag skaber den tillid, der igen bringer acceleration til mere arbejde og en forbedring af vor betalingsbalance.

Vi har selvfølgelig fra CD et vist medansvar derfor, og det er vel det, der gør, at man er allermest ked af det, at man ikke har været god nok selv; det er nok det, som man mest har grund til at beklage, og det vil jeg da ikke undlade at gøre.

Vi er blevet belært om, at vi ikke er parlamentarisk skolede. Jeg ved ikke, om alle de partier, som nu deltager i det tilstundende forlig, hele tiden har fået prædikatet at være så parlamentarisk skolede. Jeg tvivler. Jeg kan heller ikke rigtig anerkende, at CD skulle være så dårlige, i hvert fald har den nuværende regering jo kunnet bruge CD til samarbejdspartner i bogstavelig talt alle forlig siden sin tiltræden med undtagelse af boligforliget. Det er ligeegyldigt, om vi taler om september 1975 eller august 1976 eller vi taler om forsvar eller alle mulige andre forlig, så har vi været loyale partnere,